

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖЕВНОСТЬ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовићъ.

ТЕЧ. IV.

Овај листъ излази вторникомъ и петкомъ, цѣна му е за три мѣсеца 4 цванцѣка.

№ 15

С О Н Е Т И.

(Господичной Т. — што стихове србске прави.)

Ой грлице, голубице,
Коя си насъ поздравила,
И ты србству здрава была,
Милогласна пѣвачице!

Непознаемъ твоє лице,
Ипакъ знадемъ душо мила,
Да си лепша него вила,
Дивна вила изъ горице.

Ал' спољашња дражестъ цѣла,
Сва лѣпота виткогъ тѣла,
Са временомъ гинє, вене.

У пѣмици само што е
Прозборило срце твоє,
То е вѣчно безъ промене.

Гучи, пѣвай, Србе буди,
Бр' пѣмица та милена,
Свѣм' е нама сласть медена,
Што намъ крѣпни младе груди.

Слободна ти душа буди,
Бр' е чиста мис'о нѣна,
Поезја савршена,
Нит' за лѣпшу знаю люди.

Дѣвочка чиста душа,
Съ анѣлима божињмъ снови,
И нѣове пѣсме слуша.

Пѣвай роду — све што с' сбива!
А богъ некъ те милостивви,
Дуго лепу, срећну живи.

Ст. Р.

СЛЕПАЦЪ АЛІЯ.

Између мусуلمانски владателя быяше еданъ тако званый Калифа по имену Харунъ Алрашидъ, савременикъ великогъ Карла. Када се ко калифиномъ престолу приближавао, морао е по источномє обичаю одма на колена пасти, главу доле оборити, и съ najveћимъ страхопочитаниємъ назвати га: „владателю правоверны!“ еръ су мыслили да само они праву веру исповѣдаю. —

Еданъ путь, Калифа шетаюћи се пређе преко едногъ подугачкогъ моста, на комъ наиђе на слепца, кои быяше

руку пружіо, просећи одъ мимопролазећи милостивно. Калифа удели му еданъ златанъ новацъ; но слепацъ ухвати га одма за руку, и рече: „великодушный добротвору, та дай ми баръ и кою позамашну ћушку, еръ другіє твой подаракъ непримамъ!“

Калифа е као што видимо одвѣћ милостивъ быо! Безъ нужде и безъ узрока човека ћушити, нѣ прилично за нѣга, и зато просјка само мало по образу удари. Садъ Калифа зажели тога чудноватогъ слепца, кои безъ ћушке милостивно не прима, болъ познати, па зато заповеди своєме везиру Цаферу, да каже слепцу, ко е и шта е онъ — и да сутра у одређено време предстане калифиномъ престолу. Слепацъ као што треба, по добывеномъ налогу дође у одређено време, простре се колика е дугъ предъ калифомъ, и све по реду мораде исказати, зашто поредъ милостивъ уедно и за ћушку моли; и тако сада слепацъ поче калифи, кои е овако што дознати желіо, говорити:

„Господару и владателю правоверны! родитель самъ іоштъ у детинству момє изгубіо, и одъ нѣи нешто мало добра наслѣдіо, коє самъ гледао да ма како сачувамъ, и іоште већма умножимъ. И доиста я желю мою постигнемъ тако, да самъ 80 камила имао, и трговцима и' подъ кирію давао, коє су съ караванима тамо амо путовале, и мене одъ данасъ до сутра пристойно издржавале, и раниле.

Я самъ у доста приличномъ станю быо, али зато опетъ нисамъ могао мировати, него се као и свакій тврдица потрудимъ да іоштъ више стечемъ.

Тако еданнуть я на путу съ моимъ камилама, на коима самъ еспапъ за у Индію носіо, изъ Балсоре празанъ враћаюћи се, сусретнемъ се съ єднимъ дервишемъ. Мы смо се о свачему разговарали, и наипосле наипавши на єдну пріятну одъ лице ладовину, станемо да се одморимо, и да се єломъ, изъ наши бисага, подрепимо.

Садъ између осталогъ рече ми дервишъ да зна у близости ове околине єдно место, гди се неиздрпимо благо налази, тако, да сви осамдесетъ камила колико годъ понети могу могли бы натоварити, па да се опетъ нимало непозна да е одваћено. Дервишъ придода іоште и то, да се благо у самомъ злату и драгоме каменю састои. О! каква е то за срце моє мылзвучна вѣсть была, коя ме е одъ радости до правогъ изумленя довела, тако да самъ дервиша загріо, и моліо га, да ми само покаже гдѣ е то богатство. Па ако ће

тако великодушанъ быти, ето имамо 80 камила, да ѿ натоваримо съ благомъ, и братски да поделимо 40 нѣму а 40 мени; баръ томъ приликомъ понеће и онъ много више него што бы самъ по цеповима своимъ понети могао! Тада бы много болѣ сиротиню могао подпомагати, многу сироту усрећити и обрадовати, а и я бы му вечно благодаранъ быо; но шта е за нѣга управо найважнѣе, овимъ начиномъ лакше бы себи путь за у царство небесно предуготовио,

Дервишъ ме одвећъ внимателно слушаше и доцнѣ ми проговори.

„Брате! Нека ти се испуни желя! Я као што ти е познато нетребамъ много, но я желимъ тебе усрећити, уверень самъ да ћешъ ми свакадъ зато благодаранъ быти. Поведи све твоѣ камиле са собомъ, да ѿ натоваримо, и хайде замномъ!“

Я самъ неописаномъ радощу опоень, слѣдовао дервишу съ моимъ камилама, и после краткогъ времена доћемо у едну прекрасну, высокимъ стѣнама окружену, долину, у кою крозь еданъ узкій теснацъ съ камилама ућемо.

Тако дакле кадъ смо съ камилама већъ унутра были, и до едного мѣста дошли, проговори дервишъ: „садъ стани! Гледай да камиле клекну, како бы ѿ лакше овогъ часа натоварили. Добро пази!“

О! Та я самъ већъ врло добро пазио, и на све стране любопытне мое погледе бацао, само да бы еданпутъ пожелано сокровиште угледао. Дервишъ накупи нешто мало суvara, те наложи ватру, и проговоривши неколико — мени сасвимъ непонятнѣ — рѣчи, окади ватру съ некаквимъ одвећъ прѣятнимъ мирисомъ. У томе се вальда сва нѣгова чаролѣя садржала! — Затимъ опетъ проговори нешто, и одели димъ одъ пламена, а у истый тренутакъ отворише се на высини стрмените стѣне врата тако яко, да смо садъ лако крозь нѣи као крозь какву капию проћи могли. Врата су одъ те исте стѣне начинѣна была, али тако майсторски, да се нимало нису примѣтити могла, докъ су склопѣна стаяла. Садъ крозь та врата поћемо и ућемо у едну веома чисту пећину, у кою се една величественна палата налазила. Овако што заиста слабомоћный человекъ нѣе у станю створити, већъ едини подземный духови. О! я самъ радъ быо све добро прегледати, али нисамъ могао ербо су ми очи силнымъ благомъ и драгоценношћу сасвимъ заслепѣне быле. Толико се јоште опоминѣмъ, да се благо све у самимъ врећама на све стране наслагано налазило.

Врећу по врећу едва подигнемо, и све редомъ камиле натоваримо. Я да самъ могао, јоштъ већма бы мою половину камила натоварио быо, само да су могле понети. Владателю правоверны: искрено ти кажемъ, да самъ радъ и те како радъ быо, цело подземно благо задобити; но зато бы у место мои 80 найманѣ 80.000 камила потребовало.

Дервишъ е више заваћао драго каменѣ, и казао ми е зашто то чини и крозь што? — Наравно, и я самъ то исто чинио, еръ самъ дознао да еданъ камичакъ може веће вредности быти одъ десетъ хиляда дуката!

Найпосле, када смо съ товаромъ већъ готови были, наста време да се кренемо; но дервишъ е јоште ту-

марао и на све стране по драгоценностима брижљиво нешто тражио, и текъ у зло доба наиће на едну прекрасну кутицу, кою за тилый часъ у своя нѣдра спусти, и сакри да я невидимъ, рекавши ми, да унутра ништа нема, кромѣ неке помаде.

Почемъ е већъ требало да пећину оставимо, еръ више ништа нисмо понети могли, изиђемо изъ нѣ, и дервишъ е опетъ некаквомъ чудноватомъ церемониомъ за нама затвори. Стѣна се сасвимъ склопи као и пре, тако да се ни найманѣ пукотина нѣе примѣтити могла!

Садъ смо задобивено благо братски међусобно поделили. Четрдесетъ камила съ пребогатимъ товаромъ узме дервишъ, а четрдесетъ дођу мени у део. Я самъ тада заиста богатѣи быо одъ свакогъ владателя источны земалѣ: изузимаюћи само тебе владателю правоверны. Кутѣя, кою е дервишъ узео, была е одъ некаквогъ мени одвећъ непознатогъ дрвета начинѣна, и драгимъ каменѣмъ богато украшена. У нѣой као што ми дервишъ рече, была е помада безъ икаквогъ мириса. Потерамо редомъ тепскимъ товаромъ прекрећуће се камиле и изаћемо крозь недавно споменути теснацъ напољѣ. Я самъ водио мое, а дервишъ свое камиле. Найпосле се прѣятельски опрости-мо и растанемо. Садъ дервишъ оде съ камилама у Балсору, а я съ моимъ уземъ путь за у Багдадъ.

Но текъ што се на неколико стотина коракляя одъ дервиша удалимъ, уеданпутъ ме спопадне зле мисли себичности страсти и неблагодарности. лютио самъ се на самъ себе, зашто да я онолико силно благо съ нѣиме поделимъ, кадъ е за нѣга то сасвимъ излишно. Та онъ е господаръ свою подземны блага, одъ кога, на вољи му стои да у свако доба узме колико хоће. И найпосле рѣшимъ се задржати могъ доброгъ прѣятеля, па да му ма каквимъ начиномъ све одуземъ. (край слѣдуе.)

ПОХВАЛА ЁЗИКУ.

(изъ Хердера.)

Ёзыкъ е текъ човека човечнимъ учинио, почемъ е грдну, валовиту рѣку нѣговы страстѣи насипомъ с'узио, и затворио, и нѣой чрезъ рѣчи разумне знаке дао. Нѣе лира Амѣионова градове подигла, нѣи е волшебни штапъ пустынь у градине претворио: ёзыкъ е то учинио, онъ, дивни прагиоць людски; нѣимъ су се читави народи сѣдинили, и утврдили свезу любви. Онъ е законе построио, саюзио родове людске, и само е помоћу нѣговомъ повѣстница човѣчества у предиваюћимъ се наслѣднимъ сликама срца и душе постати и обстати могла. Јоштъ и садъ видимъ я юнаке Омирове, и осѣхамъ Осѣянову тугу, премда су сѣнке овы пѣваца и нѣовы витезова одавно са землѣ исчезле. Едини надахъ нѣиови уста учинио ѿ бесмртнимъ, и нѣиове ликове садъ предъ мене доводи, гласъ кой е већъ преминуо звечи јоште у моимъ ушима, я чуемъ и дознаемъ нѣиове давно замукле мисли. Штогодъ е какавъ духъ людски изумѣо, што су мудри стары времена мислили, долази, ако ми небо допусти, само средствомъ ёзика до мене; нѣимъ е моя мислећа душа съ душомъ првога а може быти и последнѣгъ човѣка свезана. Едномъ рѣчи, ёзыкъ е карактеръ и огледало нашегъ ума, помоћу чюмъ оваѣ — умъ — ликъ добѣя, и тако се далѣ преноси. С. Б.

БЕРБЕРИНЪ.

Господинъ. А што си данасъ тако калявъ?

Берберинъ. Непитайте. Идући овамо къ вама, окли-
земъ се, и да се нисамъ дочекао на леѣа, савъ бы се
разбю. Ко ме е годъ видю смею се. Видите како е
човекъ чудновать, ничему се слаѣе ненасмее, него кадъ
види да ко годъ падне. Еданъ берберинъ пао па се сви
сладко смею; да съ каквимъ ли се задовољствомъ зри-
тели смею, кадъ какавъ велики господинъ падне. Па
после, кудъ самъ годъ прошао свакий се окрене за мнома,
насмее се и рекне: „гле како е овај уловю зеца!“ Нико
неће да каже: гледай како е овај уловю лисицу; — ер-
бо сваки добро зна да ко улови лисицу, тай неће нигда
пасти. Само човекъ правъ може пасти; то естъ човекъ
кои иде узправо; она животиня што пузи неможе нигда
пасти, шта выше, неможе ни посрнути. Упамтите до-
бро: „Између свию животиня на свету, само две животи-
нѣ имаю свою рођену кућу“ — и те обадве животинѣ
пузе. Шта мислите коє су то животинѣ. Неможете иј
погодити; то е пужъ и корњача. Видите, како и сама
природа већма воли ону животиню што пузи. Пужъ е
списходителанъ и предъ свакимъ увуче своє рогове у гла-
ву; тако е исто и корњача мирна, стрѣлива, и одъ сва-
чега се клони. Зато те обадве животинѣ имаю свою ку-
ћу. Ни зашто друго него само зато што пузе. Али чо-
векъ — т. е. не свакий човекъ, ербо и међу людма има
врло много пужева и корњача, него поштень человекъ, кои
иде право, може врло лако пасти. Кои само гледа об-
шту сређу, неможе у исто време и пред-а-се да гледа, да
види оне яме, што оне пузеће животинѣ предъ нѣмъ из-
копаю. Нека е просто онымъ людма, кои су као пуже-
ви и корњаче, они само за свою кућу пузе; али има и та-
кви пузећи животиня, што су отровне, а то су змиє, шкор-
пѣ, гусенице и проче; они люди, кои су као ове пузеће
животинѣ, то су највећи отрови друштва човечѣгъ. Нѣ-
ма то нѣ ништа запалити кућу свога ближнѣгъ, шта вы-
ше, свога прѣателя, само зато, да томъ приликомъ може
свою кућу скупль подъ кирю дати. Таквимъ людма нѣ
ништа упропастити едну целу фамилю, само зато, да мо-
гу показати свою власть. Такве змиє пузе крозь траву,
и бираю отровно коренѣ, да га разасипаю по свету. При-
рода е на цео створъ овога света навукла едно волше-
бно покривало. Што годъ видимо, што годъ чуємо, то
нѣ сасвимъ онако као што видимо и као што чуємо. Одъ
свакогъ човека треба человекъ да се чува. Сва дивля жи-
вотиня болѣ познає природу човека, него што человекъ
самъ познає. Сва животиня нема повереня у човеку;
бѣжи одъ нѣга.

Господинъ. Та докле ћешъ веће говорити.

Берберинъ. Докле се годъ вама господи непусте бра-
де; па кадъ васъ престанемъ брѣяти, онда ћу престати и
говорити; а овако научю самъ све мою брѣяцицу, да пра-
тимъ говоромъ. Како престанемъ да говоримъ онда не-
могу да брѣемъ. Видите и овај нашъ занать, нѣ ништа
друго него еданъ занать противу природе. Да су люди
побожни, они бы требало да овај занать, као богу про-
тиванъ занать протераю; ербо берберинъ усуђує се сва-
ке неделѣ два путъ или трипутъ да поправля божѣ ство-
ренѣ, т. е. да брѣе браде, коє е богъ дао людма. Гдѣ сте
вы чули, да другакоя животиня има тай обичай. Зашто

конъ неподсеца свою гриву, зашто во неломи своє рого-
ве, зашто магараць неодсеца своє уши. То само се лю-
ди нашла да поправляю сами себе. Съ тиме люди много
греше. Ербо свето писмо кадъ каже: створи богъ чове-
ка по образу и по подобю своему; разумевало е онакве
люде као што су онда были, т. е. кои имаю браду. — И
я неверуемъ да ће насъ, овакве люде као што смо, на
страшномъ суду познати анѣо спаситель. Мы се много
менямо. Мы се и душомъ и тѣломъ удалявамо одъ по-
добя божѣгъ. Тешко ономе кои мысли, да е свако оно
животно што иде на две ноге, правый человекъ. Онай не-
ма искусства кои држи, да у свакомъ човечѣмъ тѣлу и
човечѣя душа дише.

Господинъ. Кодъ толикогъ твога говора па ми ни-
шта неказа, има-ли што ново у Севастополю.

Берберинъ. Садъ башъ, овогъ минута туку се съ
највећимъ огорченѣмъ.

Господинъ. А одъ кудъ ты то знашь?

Берберинъ. Ербо кадъ самъ овамо пошао остали су
свађаюћи се.

Господинъ. Ама за кога ты мислишь. Ко се туче?

Берберинъ. Та мои шегрти. Съ богомъ!

М Р В И Ц Е

— Филипа краля Македонскогъ запиташе, кога во-
ли, а на кога мрзи. Онъ имъ одговори, волимъ оне, кои
ме нису издали, а мрзимъ оне, кои су ме већ издали.

— Діонисіє затвори Филоклена, што му е кудю сти-
хове, па после опростивши му, позове га натрагъ и по-
чне му опетъ читати своє стихове. Филокленъ слушаше
донецкѣ, и немогући више сносити, устане и пође. Діо-
нисіє га запити куда ћешъ, у тавницу одговори Фило-
кленъ, ерѣ ми е тамо лакше, него овде слушаюћи твоє
стихове.

— Діогенъ фалаше Шпартанце и нѣиовъ начинъ жи-
вота, а завидљиви Атиняни упиташе га, зашто неиде
кодъ нѣи да живи, кадъ му се тако здраво допадаю? на кое
имъ Діогенъ одговори, лекаръ неиде гди су здрави люди.

— Еданъ Атинянинъ, лукавъ и завидљивъ человекъ са-
зидавши кућу, напише на нѣой, „овде е забранѣнъ улазакъ
свакомъ злу.“ Діогенъ пролазећи онуда опази надпись и
повиче: „Па на кою ће капю газда ући?“

— Едне енглеске новине поброяваюћи, богаташе стары
и нови времена, као манѣ до садъ познате, наводе ове:
Мазарини оставю е после себе 50 милиона талира. Кар-
диналь Волсай, имао е више одъ 500 слугу, између кои
были су 10 лордова и 15 ритера. Нѣговъ приходъ ра-
ванъ е быо краљвомъ приходу. Недавно умрѣ е у Ли-
тваніи некій Тискіевѣиъ, и оставю е своимъ трима сыно-
вима 2000 села и 10 милиона сама новца. Приповеда е
да онъ Александру херцогу виртембергскомъ нѣ хтео сво-
ю кѣрѣ дати; овај се после ожени са княгинѣомъ Саши-
ахе и добіє као миразь два милиона. Къ богаташима при-
надлежи херцогъ одъ Медина Кели. У Шпаніи нема ва-
роши и места у комъ онъ какву палату нема; и онъ мо-
же путуюћи по свой Шпаніи сваку ноћ у својой кући
ноћити, и тако исто и князь одъ Бутера у Сицили. Альи-

не княза Естерхазія, кое е при крунисаню краљице енглеске на себи имао, вредиле су по милиона форинти. Сама дугмета на прсима која су одъ сребра и диаманта вреде преко 80,000 форинти сребра.

ДОМАЊЕ НОВОСТИ.

— Постављенъ е Паунъ Николићъ казначей ужички, за началника среза моравичкогъ окр. ужичкогъ,

— Произведенъ е у чинъ поручника Антоније Книћанићъ.

— Началникъ среза моравичкогъ Несторъ Аврамовићъ, и началникъ среза црногорскогъ окр. ужичкогъ, Неша Ђорђевићъ, представили су се у вѣчностъ.

— 16. ов. м. сарањна е при многобројној пратњи господи Перка, супруга г. Милана А. Симића, која се после дужегъ болованя, на жалостъ своје супругу, и цѣлој родбини, 15. ов. м. преставила.

— Изъ Лознице пишу намъ да се пре краткогъ времена преставио у вѣчностъ Панта Миличанацъ бивши кметъ лозничкиј.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— Князь Меншиковъ одъ 12. ов. м. изъ Севастополя явля: да су послове што су Французи крозъ земљу радили, разрушили.

— Аустријски посланикъ Баронъ Брукъ, до когъ данъ кренуће се изъ Цариграда за у Бечъ.

— Одъ како су велики князеви руски приспѣли у Севастополь, пуцаю Руси на непријатељ сада двономъ више него пре. Са великимъ князевима, дошла е и помоћ Русима у Севастополь. Руси сву своју заиру, натоварили су на лађе. 22. Јан. почео е у Севастополю опетъ врло много да пада снегъ. У Евпаторији яча е зима него у Севастополю, еръ се све око Евпаторије смрзлао.

— Русима е дошло 15. хиљ. нови войника у помоћ; и све е на обадве стране спремно за велику битку.

— Енглеска флота доћи ће у Ђенову, да натовари пиемонтску войску те да вози у Кримъ.

— Неки министри у Лондону предали су оставку на своя званія.

— При наступаюћимъ конференцијма у Бечу, руски посланикъ Горчаковъ биће одъ стране руске, а Титовъ биће само пѣговъ помоћникъ.

— Много новине говоре, да ће и Прайска приступити у та бечка уговараня.

— У Аустрији служећимъ, а тако исто и пензиониранимъ официримъ ма кога степена, дозвољено е сада да могу куповати барута, кадъ сами собомъ у униформи предстану, или кадъ докажу да су официри.

— У Холандској умрла е скоро удовица Ван-винкъ, у својој 78. години. При смрти својој имала е она, кое сынова и кћери, кое унука и праунука свега 118 на броју. Кон сви одъ нѣ едне проиходе. (Съ овомъ женомъ быо бы старий Наполеонъ задовољанъ, ербо е онъ казао госпођи Штабелъ кадъ га е она питала: која е најотмѣнија жена? — „ Она која највише деце роди.“ А она е сирота ласкала својој жен-

ској суети, да ће Наполеонъ казати да е она најславнија, ербо е была чувена списатељка.)

— Енглески посланикъ Руселъ, што путуе у Бечъ на преговараня, быо е у Паризу одъ цара Наполеона 12. Фебр. примљенъ.

— Царъ Наполеонъ зацело спрема се да собомъ пође на войску. Новине непрестано говоре да ће у Кримъ; али може лако съ войскомъ и на другу коју страну. 3500 момака цареве гарде, спремно е да се навезе у Кримъ; тако нето и една покретна типографија спремно е да иде свуда узъ цара, као што е то и подъ старимъ Наполеономъ было.

— На пролеће енглеска флота са много больимъ справама, кренуће се у источно море, да воюе противу Кронштапта. А она флота у црномъ мору продужи ће свое воеванъ као и до садъ.

— Кадъ су 19. Јан. ударили Руси на саюзнике, трајла е битка четири сата; и погинуло е на страни француске: 2 Полковника, 2 мајора, и 1 официръ уваћенъ е одъ Руса. После те битке (22. Јан.) однела су два француска пароброда ранѣнике у Цариградъ.

— 20. Јан. имали су Енглези 15 хиљ. войника способни за ратъ. Одъ 20. Дек. до 20. Јан. изгубили су Енглези 6500 войника, кон или су изгинули, или су ранѣни, или се поразболѣвали.

— После битке 19. Јан. кадъ се поврати француска войска у свой логоръ, буде дочекана съ плотуномъ одъ свои земляка, ербо су мислили да су Руси опетъ ударили. И тако збогъ те непазљивости погинуло е неколико француски войника.

— Одъ 2. Фебр. изъ Одесе пишу да се тамо море а две врсте одъ обале замрзлао.

— Турака у Евпаторији веће има 30 хиљ. и непрестано јоште се довозе. Они живо раде око шанчева, и скоро ће се сасвимъ утврдити. Руска войска пакъ све више обкољава Евпаторију.

— Князю Меншикову заповеђено е изъ Петербурга, да обрати свое вниманіе на Евпаторију, и да препречи Турцима путь, да га немогу почети нападати.

— Аустријски посланикъ г. Брукъ, кадъ се опростио са султаномъ, добио е орденъ мецвдіе I. класе.

— У Ливерполу (у Енглеској) была е една мала бунница збогъ хлѣба; сиротиня навалила е на пекаре, и отела имъ савъ хлѣбъ. Полиција е позтворала коловође. (Ту е главни колловођа.)

— Юговина што е у Цариграду наступила, врло е рѣво дѣйствовала на здрављъ ранѣника у шпиталима.

— Опетъ новине говоре: да е између Енглеске и Прайске некиј особеный уговоръ заключенъ; и збогъ тога ће и Прайска имати мѣста у бечкимъ конференцијма.

У Француској е скупљено 747 хиљда франки, (1. франка има 5. гроша) за войску у Криму. Која сума дае се цару да войску у Криму, како онъ за добро нађе снабдѣ са раномъ и пићемъ.

— По извѣстию министра финансије Манъ-а, Француска е дужна 691,948,040 франки; кое чини у округломъ числу 8400 милиона гроша.

Одгонетка: ђаво.